

JOHN FLANAGAN

BROEDERBAND

BOEK 5

DE SCHORPIOENBERG

MEER BOEKEN VAN JOHN FLANAGAN

De Grijsze Jager-serie

Boek 1 De ruïnes van Gorlan

Boek 2 De brandende brug

Boek 3 Het ijzige land

Boek 4 De dragers van het Eikenblad

Boek 5 De Magiër van Macindaw

Boek 6 Het beleg van Macindaw

Boek 7 Losgeld voor Erak

Boek 8 De koning van Clonmel

Boek 9 Halt in gevaar

Boek 10 De keizer van Nihon-Ja

Boek 11 De verloren verhalen

Boek 12 De koninklijke leerling

www.degrijszejager.nl

www.grijszejager.be

www.facebook.com/degrijszejager

www.twitter.com/degrijszejager

De Broederband-serie

Boek 1 De outsiders

Boek 2 De indringers

Boek 3 De jagers

Boek 4 De slaven van Socorro

Boek 5 De Schorpioenberg

www.degrijszejager.nl/broederband

www.facebook.com/broederband

JOHN FLANAGAN

DE SCHORPIOENBERG

GOTTMER

Haarlem

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de
Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

Eerste druk, 2015 (paperback)
Tweede druk, 2015 (gebonden editie)

© 2014 John Flanagan
Oorspronkelijke titel: *Brotherband, Book Five: Scorpion Mountain*
Oorspronkelijke uitgever: Random House Australia

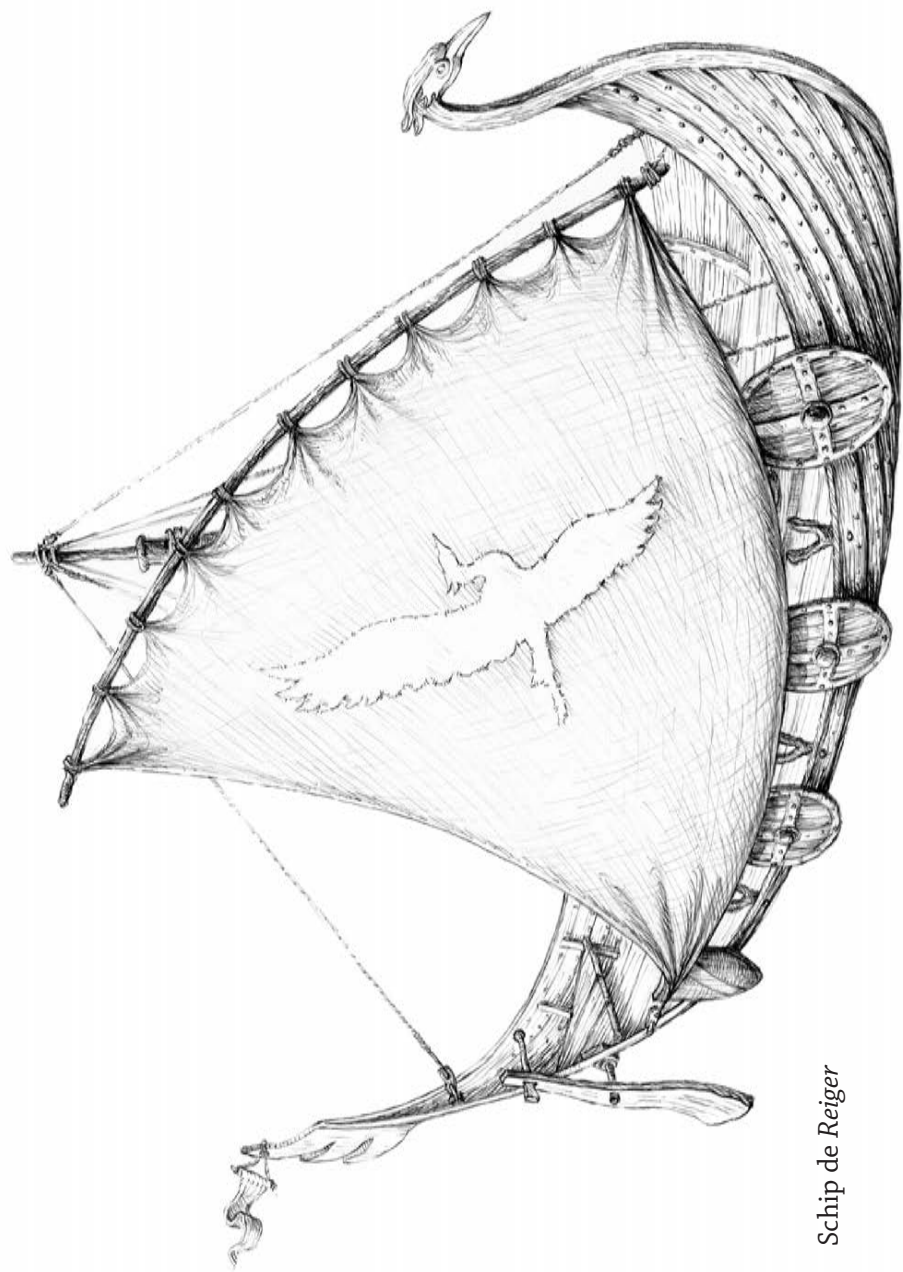
Voor het Nederlandse taalgebied:
© 2015 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317,
2000 AH Haarlem (e-mail: post@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de
Gottmer Uitgevers Groep BV
Vertaling: Wybrand Scheffer
Omslagontwerp: www.blacksheep-uk.com
Omslagillustratie: Jeremy Reston
Illustratie de Reiger en landzeiler: David Elliot
Kaart: Mathematics and Anna Warren
Omslag en binnenwerk: Rian Visser Grafisch Ontwerp
Druk en afwerking: Ten Brink BV, Meppel

ISBN 978 90 257 5816 5 (paperback)
ISBN 978 90 257 5817 2 (gebonden)
ISBN 978 90 257 5818 9 (e-book)
ISBN 978 90 257 6052 6 (luisterboek)
NUR 283

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nogmaals voor mijn zoon Michael

Schip de Reiger

VERKLARING VAN EEN PAAR ZEILTERMEN

Omdat het in dit boek onder andere over zeilen gaat, is het misschien handig een paar veelvoorkomende termen bij het zeilen uit te leggen.

Maak je geen zorgen: het boek staat helemaal niet vol met allerlei ingewikkelde technische details, en ook als je nog nooit gezeild hebt begrijp je vast wel wat er aan de hand is. Maar om het verhaal echt goed te kunnen meeleven kan een klein beetje kennis van de zeiltermen geen kwaad.

Hier dus wat begrippen, in willekeurige volgorde:

Boeg: De voorkant van het schip, ook wel de voorsteven genoemd.

Achterschip: Het achterste deel van het schip, inclusief het achterdek waarop de roerganger staat.

Bakboord en stuurboord: De linker- en de rechterkant van het schip, gezien als je op het dek met je gezicht naar de boeg staat. Er bestaan allerlei ezelsbruggetjes om te onthouden welk van de twee aan welke kant is, maar het eenvoudigste is wel dat in 'stuurboord' de r van rechts zit en in 'bakboord' de k van links.

Dwarsgetuigd: Bij een dwarsgetuigd schip staan de zeilen dwars op de lengterichting van het schip (zoals bij de wolvenschepen van de Skandiërs).

Langsgetuigd: Bij een langsgetuigd schip staan de zeilen in de lengterichting van het schip (zoals bij de Reiger).

Ra: Rondhout aan de bovenkant van het zeil van een dwarsgetuigd schip.

Gaffel: Rondhout aan de bovenkant van het zeil van een langsgetuigd schip, zoals de *Reiger*.

Romp: Het karkas van een schip.

Kielbalk: De ‘ruggengraat’ van de romp.

Roer: Het ‘stuur’ van het schip. Het roerblad zit met roerpennen bevestigd, meestal aan de achtersteven, en steekt in het water.

Helmstok: Het handvat waarmee het roer kan worden bestuurd.

Verschansing: Het deel van de zijkant van een schip dat boven het dek uitkomt.

Korvijsnagels: Houten klossen waar touwen aan vast worden gemaakt.

Oploeven: Naar de wind toe draaien.

Afvallen: Van de wind af draaien.

Loefzijde: Kant van het schip waar de wind vandaan komt.

Lijzijde: Kant van het schip die van de wind is afgekeerd.

Benedenwinds: Gebied (ten opzichte van jezelf) waar de wind heen gaat.

Overstag gaan: Het schip zodanig een andere kant op sturen dat het door de wind heen draait. Je kunt niet met je schip recht tegen de wind in varen. Daarom moet je steeds overstag gaan en zo bereik je al zigzaggend je bestemming.

Halzen: Als een schip overstag gaat, draait het door de windrichting heen om van koers te veranderen. Bij halzen draait het schip juist van de wind weg, in een veel grotere boog. Voor wolvenschepen, die er niet op gebouwd waren dat de wind vol van voor in het zeil blies, was halzen een veiligere manier om overstag te gaan.

Windvaan: Wimpel op de achtersteven die de windrichting aangeeft.

Strijken: De zeilen neerlaten.

Trimmen: De stand van de zeilen aanpassen, zodat je de maximale snelheid behaalt bij een bepaalde koers.

Reven: Een deel van het zeil op de ra of de gaffel binden, waardoor het oppervlak van het zeil kleiner wordt. Dit gebeurt als het erg hard waait.

Reefknuttels: Touwtjes in een rechte lijn naast elkaar, op ongeveer een derde van het zeil, waarmee een stuk van het zeil kan worden opgebonden als besloten wordt om te reven.

Val: Touw waarmee het zeil gehesen wordt.

Schoot: Touw waarmee je het zeil kunt straktrekken.

Stag: Dik touw van de top van de mast naar een bevestigingspunt op het dek. Er waren vroeger een **voorstag** en een **achterstag**. Je mag zelf raden welke naar welk deel van het schip leidde.

Tuig of **tuigage:** Nee, dit is niet de grootste onruststoker aan boord, maar een verzamelnaam voor alle zeilen, touwen en rondhouten (mast, ra, gaffel, giek) op een schip.

Rak: Een bepaalde afstand in dezelfde koers varen.

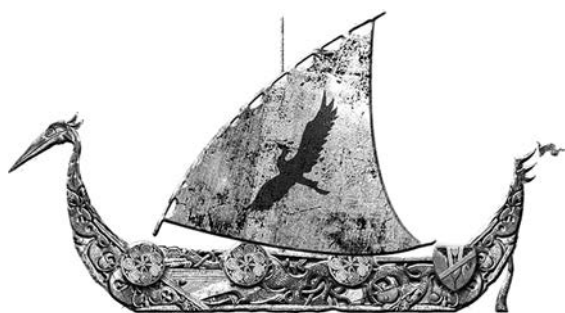
Zo, nu weet je zo'n beetje hoe het bij het zeilen allemaal heet. Welkom aan boord en veel plezier met de wereld van *Broederband*!

John Flanagan

SKANDIA EN HAAR BUURLANDEN

DEEL 1

KASTEEL ARALUEN

HOOFDSTUK 1

‘**H**o maar, Tom! Rustig aan, jongen!’
Tom was een werkpaard, een oudje al, en hij had zich net als de meeste van zijn soortgenoten neergelegd bij het onafgebroken op en neer sjokken, met achter zich een ploeg die groef na groef door de rijke aarde van de boerderij van Halder trok. Hij was het niet gewend om halverwege een groef te moeten stoppen, en hij draaide zijn harige hoofd om naar Devon Halder, zijn baas en de eigenaar van de boerderij.

Net als zijn paard was Devon ook beslist de jongste niet meer, en zijn kiel zat onder de klodders langzaam opdrogende modder. Toen ze hem die avond in de dorpstaveerne vroegen waarom hij gestopt was en zich had omgedraaid, had hij daar niet echt een antwoord op. Misschien had hij het zachte gekraak van leer en touwen gehoord, of misschien was het het ruisen van de frisse wind in een zeil geweest.

Wat de oorzaak ook geweest was, Devon had Tom een halt toegeroepen en zich naar de rivier achter zich omgedraaid. En wat hij daar zag, had een scheut van blinde paniek door zijn lijf gejaagd.

Op hooguit een meter of veertig afstand gleed een schip over het water van de rivier.

Aanvankelijk dacht hij een wolvenschip te herkennen, en Devon was oud genoeg om zich te herinneren dat de aanblik van

een Skandisch wolvenschip op de rivier de voorbode was van een plotselinge, woeste aanval. Hij zette zich al schrap om weg te rennen en het nieuws in het dorp te verspreiden, maar op het laatste ogenblik bedacht hij zich.

De tijd dat Skandische schepen de Aralueense dorpen langs de kust en de rivieren kwamen plunderen, behoorde al ruimschoots tot het verleden. En toen hij nog een keer keek, zag hij ook dat het helemaal geen wolvenschip was.

Het leek er in vorm en stijl wel op. Het schip was slank in het midden, het zag er snel uit en het had beslist niet de brede, lage romp waaraan je een vrachtschip altijd zo goed kon herkennen. In tegenstelling tot de wolvenschepen die Devon had gezien, had deze bezoeker echter geen groot vierkant zeil dat dwars op de mast stond. In plaats daarvan was het getuigd met een driehoekig zeil in de lengterichting van de romp, dat hoog in de mast aan een lange, sierlijk gesneden gaffel vastzat.

Het vaartuig op de rivier was kleiner dan een wolvenschip. Bovendien ontbrak op de boeg de kenmerkende, handgesneden wolvenkop met de opstaande nekharen en de grimmige tanden. In plaats daarvan zag Devon een houtsnede van een vogelkop. Ook op het zeil stond een afbeelding van een vogel, een sierlijk dier met gespreide vleugels. Devon herkende er een reiger in.

De vier houten, met metalen platen versterkte ronde schilden die aan stuurboordzijde over de verschansing hingen, waren daarentegen onmiskenbaar Skandisch. Opmerkelijk was wel dat er ter hoogte van de plek van de stuurman nog een vijfde schild hing, en dat was in tegenstelling tot de andere driehoekig.

Devon kon ook zien dat de bemanning Skandisch was gekleed. Ze droegen vesten van leer en schapenvacht, en wollen broeken die met leren riemen aan hun benen waren vastgebonden. De gehoornde helmen waar de Skandische zeewolven altijd makkelijk aan te herkennen waren en die bij elke fatsoenlijke boer grote angst inboezemden, ontbraken echter. In plaats

daarvan droegen de bemanningsleden donkere wollen mutsen, die tegen de kou tot over de oren naar beneden waren getrokken.

Terwijl Devon het schip bekeek en zich afvroeg wat hij er nou eigenlijk van moest denken, stak de stuurman bij wijze van groet zijn hand naar hem op. Devon hield even een hand boven zijn ogen tegen het zonlicht. Die stuurman zag er wel erg jong uit, en hij was voor een Skandiër ook nog eens aan de slanke kant. Ernaast stond iemand die Devon een stuk meer aan een echte zeewolf deed denken. Die man was gezet en zijn grijze manen wapperden in de wind. Toen Devon nog eens goed keek, zag hij dat de gezettere van de twee een haak had op de plek waar de meeste mensen een rechterarm hebben zitten.

Dat is absoluut een zeewolf, dacht Devon. Maar net op dat moment zwaaide ook de zeewolf bij wijze van groet naar hem. Devon beantwoordde de groet aarzelend, want hij vertrouwde het zaakje nog altijd niet helemaal. Het scheepje mocht dan klein zijn, het zag er snel uit en leek heel geschikt voor een plundertocht. Met de slanke romp en het gebolde, driehoekige zeil oogde het gevaarlijk. Bovendien getuigden de schilden aan de verschansing ervan dat de bemanning uit krijgers bestond. Hij keek hoe het schip voorbij gleed en langzaam door de bocht voorbij zijn akker uit het zicht verdween. De stuurman en zijn metgezel lieten hun handen weer zakken en toonden verder geen belangstelling meer voor de oude boer en zijn werkpaard.

‘Zo, die heeft vanavond in de taveerne iets om te vertellen,’ zei Thorn met een grijns. ‘Dit was waarschijnlijk het spannendste dat hij heeft meegemaakt sinds zijn ploeg vijf dagen geleden in een boomwortel vast kwam te zitten.’

Hal keek hem verbaasd aan. ‘Wij? Zijn wij spannend?’

Thorn knikte, terwijl hij intussen met de stompe kant van zijn haak aan zijn achterwerk krabde.

‘Het was een grijsaard. Die man herinnert zich vast nog wel dat de aanblik van een Skandisch schip gelijkstond aan plundering van de wijde omtrek. Het verbaasde me eigenlijk dat hij niet onmiddellijk wegholde om groot alarm te slaan.’ Thorn kon natuurlijk niet weten dat de boer op het punt had gestaan om dat te doen.

Terwijl ze de bocht door voeren en de boer geleidelijk uit het zicht verdween, zette Kloef haar voorpoten op de verschaning aan stuurboordzijde. Tegelijk blafte de hond één keer. Tevreden dat ze daarmee duidelijk had gemaakt wie de baas was aan alles wat Aralueens was, zette ze haar poten weer terug op het dek, liet ze langzaam naar voren glijden en plofte daarna met haar zware lijf op de houten planken. Ze keek Hal nog enkele seconden met een schuin oog aan, maar besloot toen dat alles onder controle was en viel weer in slaap.

Hal liet zijn blik over de akkers en de bossen aan weerszijden van de rivier glijden. Dit was een erg mooi land, besloot hij na een tijdje.

‘Heb jij ook wel plundertochten in Araluen uitgevoerd, Thorn?’ vroeg hij.

De oude zeewolf schudde het hoofd. ‘Erak ging liever naar de Iberische kust, of anders naar Gallica of Zonderland. Nu ik gezien heb hoe handig Gilan met die pijl-en-boog van hem is, ben ik blij toe. Misschien wist Erak dat allemaal al. Stel je voor dat je met een stel Skandiërs op een stuk of zes boogschutters van het kaliber van Gilan zou stuiten.’

‘Zes? Eén lijkt me al erg genoeg,’ antwoordde Hal.

Stig zat een paar meter bij ze vandaan op een rol touw, waar hij zijn toch al vlijmscherpe sax nog wat verder aan het bijlijpen was terwijl hij meeluisterde naar het gesprek van Thorn en Hal.

‘Denken jullie dat Gilan al in Kasteel Araluen is?’ vroeg hij.

Ze waren van plan geweest tegelijk met de Grijze Jager, die over land terug naar de hoofdstad zou gaan, uit de Schildhavenbaai te vertrekken. Hun zuidelijke tocht naar Socorro had echter lang geduurd en Hal wilde graag dat de *Reiger* er bij hun eerste bezoek aan Kasteel Araluen op zijn mooist uitzag. Sommige stukken touw waren een beetje gerafeld en moesten dus worden vervangen, en in een van de planken ter hoogte van de waterlijn zat een grote scheur, waar splinters uit staken. Die schade hadden ze opgelopen toen ze bij de achtervolging van de *Nachtwolf*, een schip vol afvalligen, bijna aan de grond waren gelopen. Alleen het repareren en opnieuw schilderen van de plank had al een halve dag gekost.

Verder wilde Edvin hun voorraden aanvullen en de nodige verse spullen aanschaffen. Hij had voorgesteld om dat in Schildhaven te doen, omdat die plaats als onderdeel van de afspraken over de dienstschepen verplicht was ze mee te geven waar ze behoefte aan hadden.

‘Ik zie het nut er niet van in om ergens anders daar ons geld aan uit te geven als ze ons die spullen hier gratis kunnen leveren,’ had Edvin gezegd, en Hal was het met hem eens geweest.

Door al dat oponthoud waren ze pas twee dagen na Gilan uit Schildhaven in noordelijke richting vertrokken en naar de riviermonding gevaren. Ze hadden Gilan uitgezwaaid tot hij achter de bergen rondom de baai uit het zicht was verdwenen.

‘Ik vermoed van wel,’ antwoordde Hal op de vraag van Stig. ‘Het is van Schildhaven naar Kasteel Araluen ruim een dag rijden, en ik heb gehoord dat die paarden van de Grijze Jagers wonderbaarlijk snel zijn.’

‘Dan heeft hij mooi de tijd gehad om een ontvangstcomité voor ons te organiseren,’ zei Thorn. ‘Misschien komt die koning van ze wel naar de haven om ons te verwelkomen.’

Hal glimlachte om de woorden van zijn oude vriend. ‘Uit de verhalen die ik over koningen heb gehoord, krijg ik niet de in-

druk dat die vaak op tochtige steigers op ruwe zeebonken staan te wachten.'

'Vind jij jezelf dan een ruwe zeebonk?' vroeg Thorn. 'Ik vond jou nou juist altijd zo'n verfiynd type.'

'Dat ben ik ook. Maar jij bent zeebonk genoeg voor ons allemaal,' antwoordde Hal. Thorn lachte tevreden bij die woorden.

'Ja. Dat vind ik zelf eigenlijk ook wel.'

Een stukje verderop, midscheeps, zaten de tweelingbroers, die gedurende het huidige lange rak over de rivier niet echt iets te doen hadden, weer eens ruzie te maken. Tot opluchting van de bemanning waren ze net een tijdje stil geweest, maar iedereen wist dat dat niet lang zou duren.

'Weet je dat meisje met die bruine ogen nog, dat tijdens het welkomstfeestje op jouw schoot zat?' vroeg Ulf.

Wulf keek hem achterdochtig aan. 'Ja,' antwoordde hij uiteindelijk, 'wat was daarmee?'

Ulf wachtte even met antwoorden. Hij glimlachte stiller, en genoot bij voorbaat al van zijn volgende woorden. 'Nou, zij vond mij leuk,' zei hij toen.

Wulf keek hem met opgetrokken wenkbrauwen van verbazing aan. 'Zij vond jóú leuk?'

Ulf knikte instemmend. 'Dus het viel jou ook op?'

Wulf gromde geërgerd. 'Ik was het niet met je eens, hoor. Ik stelde je een vraag. Daarom ging mijn stem aan het eind van de zin omhoog. Wat ik bedoelde was: "Hoe kom je er in 's hemelsnaam bij dat ze jóú leuk vond?'"

'Tja, ze vond mij nu eenmaal knap. Heel knap zelfs. Dat was zo duidelijk als wat.'

Wulf was even met stomheid geslagen. 'Als het zo duidelijk was dat ze jou leuk vond, dat ze jou zelfs knap vond, waarom zat ze dan bij mij op schoot?'

Ulf maakte met zijn linkerhand een achteloos wegwerpgebaar. 'Daardoor is het toch juist zo duidelijk? Ze wilde mij jaloers

maken, en dus drong ze zich aan jou op. Ze wilde het me niet te makkelijk maken.'

'Nou, dat heeft ze dan behoorlijk overtuigend gedaan. Jij bent nooit bij haar in de buurt geweest,' zei zijn broer, met een flinke ondertoon van ergernis in zijn stem. Het was hem aan het begin van de avond wel opgevallen dat Ulf zijn ogen niet van het meisje af had kunnen houden en had geprobeerd haar het hof te maken. Hij was zelf pas naar haar toe gegaan toen duidelijk was dat ze niets van Ulf wilde weten.

Lydia, die een paar meter verderop op de verschansing leunde, kreunde duidelijk hoorbaar van ellende bij het aanhoren van de broedertwist.

Ulf lachte. 'Ik had haar zo kunnen krijgen, hoor. Ze hield een beetje afstand om mijn knappe gezicht beter te kunnen zien.'

'Knappe gezicht? Maar je bent zo lelijk als een schurftige aap!' reageerde Wulf, oprecht verbaasd. Zijn broer had zijn antwoord echter alweer klaar.

'Gek dat juist iemand met zo'n lelijke kop als jij dat zegt. Daarom ging ze bij jou zitten om mij jaloers te maken. Ze koos expres de lelijkste vent die ze kon vinden.'

'Tja,' antwoordde Wulf, 'dan had ze jou blijkbaar nog niet gezien.'

Het gekke aan dit hele gesprek was natuurlijk vooral dat de beide broers in alle opzichten als twee druppels water op elkaar leken. Wie de ander lelijk noemde, noemde in feite zichzelf ook lelijk. Maar dat besef bleek keer op keer te moeilijk voor hen beiden.

Naarmate hun ruzie vorderde gingen ze allebei steeds harder praten, waardoor de hele bemanning hun zinloze gekibbel inmiddels woord voor woord kon volgen. Hal besloot dat het genoeg was geweest.

'Ingvar?' riep hij.

De kolossale jongen zat met zijn gezicht naar de voorsteven

tegen de mast geleund. Hij had zijn lange benen voor zich uitgestrekt. Verwachtingsvol draaide hij zich naar het stuurplatform om.

‘Ja, Hal?’

‘Vind jij ook niet dat er tijdens het varen over een rivier dezelfde regels gelden als op open zee?’

Een van de regels op het schip luidde dat Ingvar, als de tweeling op zee weer eens in een dom geruzie uitbarstte, een van de twee overboord mocht gooien. Een deel van de bemanning vond zelfs dat Ingvar daar dan toe verplicht was. Meestal was een verwijzing naar die regel voldoende om Ulf en Wulf het zwijgen op te leggen.

Ingvar haalde zijn schouders op. ‘Hè? Tja. Nou, dat weet ik niet. Ik denk van wel, eigenlijk.’

Zijn stem klonk afwezig en vlak. Lydia stond een paar meter van Ingvar vandaan en keek hem fronsend aan. Hal keek al even verbaasd. Ingvar was gewoonlijk goedgehumeurd en meestal wel in voor een grapje, maar hij had nu lusteloos en verveeld geklonken. Hal vroeg zich af of hem iets dwarszat.

Ulf en Wulf waren wel meteen stil geworden. Ze wisten niet goed meer hoeveel speling Hal ze zou gunnen voordat hij Ingvar opdracht gaf een van tweeën of hen allebei overboord te kieperen. En in die omstandigheden konden ze maar beter het zekere voor het onzekere nemen.

Hal stelde tevreden vast dat er een einde aan het domme geruzie van de tweeling was gekomen, en hij knikte naar Ingvar. Maar Ingvar had zijn blik alweer afgewend en zijn oude positie tegen de mast weer ingenomen. Hal hoorde hem nog net een diepe zucht slaken. Hal zocht even oogcontact met Stig, die ook al nieuwsgierig naar Ingvar keek.

‘Heb jij ook gemerkt dat Ingvar zich de laatste dagen nogal vreemd gedraagt?’ vroeg Hal zachtjes aan zijn eerste stuurman.

Stig knikte, en het was duidelijk dat hij zich zorgen maakte.

‘Ja, er zit hem beslist iets dwars. Ik vroeg me af...’

Maar wat hij zich afvroeg moest nog even wachten. Het schip was net met een ruime boog om een heuvelrug heen gevaren en daar lag, omringd door een keurig verzorgd en tot in de puntjes gesnoeid park, het machtige, prachtige Kasteel Araluen. Het bouwwerk bestond uit een eindeloze aaneenrijging van sierlijke torens, wallen met kantelen, luchtbogen en wapperende vaandels.

‘Bij de flaporen van Gorlog,’ verzuchtte Jesper. ‘Moet je dat nou toch eens zien!’

HOOFDSTUK 2

Het kasteel stond op een hoger gelegen stuk land, ongeveer vijfhonderd meter van de rivier vandaan. Rondom de heuvel lag een stuk open land, met daaromheen een strook natuurlijke boomgroei. Dit terrein zag er een stuk ruiger uit dan het nauwkeurig vormgegeven parklandschap dat meteen buiten de wallen van het kasteel lag.

Het kasteel zelf glinsterde in het gouden zonlicht. Het was een enorm complex, maar ondanks de afmetingen was het toch een buitengewoon mooi en sierlijk bouwwerk. Niemand aan boord van de *Reiger* had ooit zoiets indrukwekkends gezien. Ze tuurden ademloos en vol ontzag naar het kasteel.

‘Ongelofelijk,’ verzuchtte Stefan ten slotte. De anderen mompelden allemaal instemmend. Allemaal, behalve Ingvar.

‘Wat is er? Waar hebben jullie het over?’ vroeg hij, met overduidelijke ergernis in zijn stem. Lydia draaide zich naar hem toe en legde bij wijze van verontschuldiging een hand op zijn arm.

‘Het is Kasteel Araluen,’ legde ze uit. ‘We kunnen het zien en het is beeldschoon. Het is heel groot, maar toch sierlijk, en het glinstert in de zon. Het wemelt verder van de kleurrijke vlaggen en wapperende vaandels en...’

Ze zweeg en deed geschrokken een stapje achteruit, want Ingvar haalde haar hand van zijn arm en wierp een chagrijnige blik in de richting van het kasteel. Voor hem was het niets

anders dan een vage vlek, en hij wist zelfs niet eens zeker of de vlek die hij zag wel het kasteel was.

‘Ja, ja, ik snap het wel,’ zei hij brommerig. ‘Het is dus mooi. Ik moet er natuurlijk vreselijk van onder de indruk zijn.’

Lydia was even met stomheid geslagen. Dit was helemaal niks voor Ingvar, die eigenlijk altijd vriendelijk, vrolijk en behulpzaam was. Ze keek een beetje onzeker om zich heen, alsof ze steun bij de andere bemanningsleden zocht. Ze wisselde een korte blik met Hal uit, en die gebaarde haar voorzichtig te zijn. Hij dacht dat hij wel begreep waarom Ingvar zich de laatste tijd zo stuurs gedroeg.

Lydia keek weer naar Ingvar, die nog wat in de richting van het omringende landschap stond te mopperen. Het lukte haar met moeite om haar stem luchtig en vriendelijk te laten klinken.

‘Je hebt gelijk. Vergeet maar wat ik net zei,’ zei ze.

Ingvar haalde minachtend zijn neus op. ‘Ik zal het proberen,’ zei hij, en hij liep weg, naar de met canvas afgedekte Morzel toe.

Er viel een ongemakkelijke stilte, tot Thorn besloot een poging te ondernemen om de stemming weer een beetje te herstellen.

‘Persoonlijk vind ik er eigenlijk weinig aan, aan dat Kasteel Araluen,’ zei hij. ‘In vergelijking met de Grote Zaal van Erak stelt het toch niks voor?’

Stig proestte het uit van het lachen. ‘De Grote Zaal van Erak?’ zei hij vol ongeloof. ‘Die is vergeleken bij dit kasteel hooguit een hooischuur!’

En dat klopte. Naar de maatstaven van de Skandiërs in Hal-lasholm was de Grote Zaal van Erak een indrukwekkend bouwwerk, maar in vergelijking met dit bouwkundige wonder was het inderdaad weinig anders dan een blokhut.

Maar Thorn weigerde zich gewonnen te geven. ‘Maar kijk dan toch!’ zei hij bozig. ‘Het zijn allemaal torens en vlaggen en andere onzinnige versierselen! Wat denk je dat er ’s winters aan

hout nodig is om dat hele gebouw warm te houden? Bij Erak is één flinke open haard genoeg.'

'En als die wordt aangestoken staat de zaal binnen de kortste keren ook meteen blauw van de rook,' bracht Edvin tegen Thorns woorden in.

'Maar wat het kost om die hele... stapel stenen te moeten verwarmen!' hield Thorn vol.

Hal glimlachte stilletjes. Doordat Thorn een rare discussie was begonnen, waren de bemanningsleden even afgeleid van het moeizame gesprekje van Lydia met Ingvar. Het was niet voor het eerst dat de eenarmige krijger zoiets had gedaan, en de jonge kapitein bedacht dat hij wat betreft de omgang met een groep mensen nog een boel van zijn oude vriend kon leren.

'Ik denk dat Duncan de rekening voor de verwarming van zijn kasteel wel kan betalen,' zei Hal op zachte toon. 'Hij is tenslotte een koning, en koningen hebben meestal wel ergens grote bergen geld en goud liggen.'

'Tsss,' zei Thorn minachtend. 'Dat hebben hun onderdanen dan zeker voor ze verdiend.'

'Ach, jij betaalt toch ook belasting aan Erak,' reageerde Stig.

Thorn wierp hem een vernietigende blik toe. 'Nou, als ik daar onderuit kan komen, gráág,' antwoordde hij.

De discussie had nog eindeloos kunnen doorgaan, maar Stefan, die op de verschansing bij de boeg op de uitkijk stond, wees op de oever.

'Ik zie daar een steiger waar we kunnen aanleggen, Hal. En een menigte die ons welkom komt heten.'

Hal keek even waar de ruime houten steiger precies lag en wierp daarna een snelle blik op het vaantje boven in de mast. Van de plek waar ze nu lagen naar de steiger was pal tegen de wind in.

'We roeien er wel heen,' besloot hij. Met een lichte stemverheffing ging hij daarna verder. 'Strijk het zeil. Haal de mast neer. In de riemen.'

De bemanning haastte zich om zijn opdrachten uit te voeren. Jesper en Edvin maakten de touwen van de zeilen los, waarna de tweeling de mast en het zeil neerhaalde en op het dek liet zakken. Met z'n vieren vouwden ze daarna het zeil op en borgen dat samen met de mast in de romp van het schip op. Meteen daarna gingen ze naar hun roeibankjes en staken ze hun riemen in de dollen.

Stig en de anderen hadden hun posities al ingenomen. Stefan had zich van de verschansing laten glijden en zat ook al op zijn roeibankje. Thorn en Lydia stonden vlak bij Hal bij de helmstok. Hal zag dat Ingvar, chagrijnig over de rivier uitkijkend, op de voorsteven bleef zitten. De jonge kapitein haalde zijn schouders op. Bij eenvoudige manoeuvres roeide Ingvar meestal toch niet mee. Hij was zo sterk dat hij het schip er alleen maar door uit balans bracht.

'Klaar?' vroeg Stig, waarop de zes roeiers in afwachting van een teken hun roeiriemen alvast iets omhoogstaken.

'Slag!' riep de stuurman. Onmiddellijk gingen de zes riemen naar achteren en naar beneden, het rustige wateroppervlak van de rivier in. Zodra de roeiers aan hun riemen trokken, voelde Hal de *Reiger* naar voren schieten en de helmstok in zijn hand tot leven komen. Hij stuurde het schip naar de steiger op de zuidelijke rivieroever.

Zoals Stefan al had vastgesteld, stond er een flinke groep mensen – Hal schatte een man of vijftig – ze op de steiger en de oever op te wachten. Drie van hen, naar Hal aannam het officiële ontvangstcomité, stonden een beetje bij de anderen vandaan. Twee van die drie droegen de voor de Skandiërs inmiddels vertrouwde grijze en groene uitrusting waaraan de Grijze Jagers te herkennen waren, de derde was een stuk weelderiger gekleed. Op zijn tuniek glinsterden in het zonlicht duur uitzierende onderscheidingen en sieraden.

'Daar heb je Gilan,' zei Lydia zachtjes, precies op het ogenblik

dat een van de Jagers een stap naar voren deed en een hand naar ze opstak. Hal beantwoordde de groet.

‘Maar hij heeft nog een Jager bij zich,’ stelde Hal vast. ‘En iemand die er heel duur uitziet,’ voegde hij er met een blik op de glinsterende sieraden aan toe.

Toen ze dichterbij de steiger kwamen, zag Hal dat de man niet alleen allerlei dure sieraden droeg, maar dat zijn met rood fluweel gevoerde mantel ook was afgezet met een bontkraag.

‘Misschien is dat de koning wel,’ zei Thorn lachend.

Hal schoot ook in de lach, maar schudde zijn hoofd. ‘Nee, koningen staan niet op een winderige steiger een stelletje eenvoudige zeelieden op te wachten.’

Thorn keek Hal even vragend aan. ‘Eenvoudige zeelui?’ herhaalde hij. ‘Ik beschouw mezelf toch meer als een ontwikkelde wereldreiziger.’

Kloef, die had gemerkt dat er verandering op komst was, slenterde naar de boeg en zette haar enorme voorpoten op de verschansing.

Kloef! Haar blaf werd opgevangen door de vele honden in de menigte op de wal en zonder aarzelen beantwoord door een zee van geluid, uiteenlopend van hoog gejammer tot grommend geblaf.

‘Volgens mij heeft Kloef al nieuwe vrienden gevonden,’ zei Lydia glimlachend. De grote hond bleef met gespitste oren over de verschansing heen kijken. Lydia wees op de rest van de menigte op de wal. ‘Wie zouden dat allemaal zijn?’ vroeg ze zich hardop af.

Hal haalde zijn schouders op. ‘Nieuwsgierige mensen waarschijnlijk,’ antwoordde hij. ‘Die woestelingen uit het noorden willen ze allemaal wel eens zien.’ Hij keek even opzij, naar Thorn. ‘En onze ontwikkelde wereldreiziger, natuurlijk.’

‘Ik begrijp dat wel,’ zei Thorn onverstoorbaar. ‘Voor mensen die nooit ergens komen, ben ik natuurlijk een fascinerende aanblik.’

Hal hield intussen de hoek waarop ze de steiger naderden en de afstand van het schip naar de aanlegplaats nauwkeurig in de gaten. Hij riep een bevel naar de roeiers.

‘En rust! Riemen in!’

Stig en de anderen stopten onmiddellijk met roeien en staken hun riemen kaarsrecht omhoog, om ze daarna in één vloeiende beweging binnen te halen en, nog nalekkend van het rivierwater, in de romp van het schip op te bergen.

Hal stuurde zijn schip daarna netjes langs de aanlegsteiger. Jesper en Stefan pakten elk een touw, sprongen op de steiger en maakten de *Reiger* vast. Daarna trokken ze de touwen zo strak aan dat de stootranden tussen het schip en de steiger ervan kraakten.

Toen de *Reiger* netjes was vastgemaakt stapte Gilan naar voren.

‘Welkom in Kasteel Araluen,’ zei hij vrolijk. ‘Kom vooral aan land.’

Hal en Thorn stapten op de steiger, op korte afstand gevolgd door Stig, Lydia en de overige bemanningsleden.

Gilan schudde Hal hartelijk de hand. ‘Blij jullie weer te zien,’ zei hij. Hij gebaarde naar de zo duur geklede man, die een paar meter achter hem was blijven staan. ‘Dit is Heer Anton van Spa, de opperkamerheer van de koning. Heer Anton, dit is Hal Mikelsen, kapitein van het dienstschip voor dit jaar.’

De kamerheer was een kleine, gedrongen man. Hal had bij het naderen van de steiger al vastgesteld dat hij flamboyant gekleed ging en dat zijn fluwelen tuniek vol hing met edelstenen en kettingen van edelmetaal. Hal keek even over zijn schouder of Jesper er met zijn dievenvingers niet bij kon, en schudde Heer Anton toen de hand. De greep was stevig, maar de hand voelde zacht aan, en niet hard van eelt zoals bij krijgers gebruikelijk was. Hal vermoedde dat Heer Anton de administrateur van de koning was. Hij stelde verder vast dat de man scherp en intelli-

gent uit zijn ogen keek en een snelle, goedkeurende blik over de Skandische bemanning liet gaan.

‘Namens koning Duncan heet ik u welkom in Araluen,’ zei de kamerheer op gedragen toon. ‘Mochten jullie iets nodig hebben, vraag er dan gerust om.’

‘Dank u... Heer Anton.’ Hal haperde even bij het uitspreken van de titel. Hij wist niet hoe je zo iemand precies hoorde aan te spreken, maar niemand keek hem gek aan, dus wat hij gedaan had was blijkaar in orde geweest.

Heer Anton knikte en glimlachte, en deed daarna een stap achteruit. ‘Ik ga nu terug naar het kasteel, want ik wil wel zeker weten of jullie kamers klaar zijn.’

Hal maakte een beweging die het midden hield tussen een knikje en een buiging. De kamerheer draaide zich om, waarbij zijn mantel breed uitwaaierde, liep de steiger af en besteeg zijn paard, dat een eindje verderop aangelijnd stond.

‘Heer Anton is een beetje een pompeuze kerel, maar het is een prima man,’ zei Gilan tegen Hal. ‘Maar laat me je nu voorstellen aan Crowley, de commandant van de Jagers – en dus mijn baas,’ voegde hij er grijnzend aan toe.

De andere Jager was iets kleiner dan Gilan, en toen hij de kap van zijn gewaad naar achteren sloeg, zag Hal dat zijn van oorsprong zandkleurige haar en zijn baard al flink grijs begonnen te worden. Hij had blauwe ogen, en die glinsterden ondeugend. Hal voelde zich bij deze man onmiddellijk op zijn gemak.

‘Dus jij bent Hal,’ zei Crowley terwijl hij met uitgestoken hand op de jonge kapitein afstapte. Daarna richtte hij zijn pretoogjes op Thorn. ‘Dan kun jij niemand anders dan de beruchte Thorn zijn.’

Crowley trok bijtijds zijn rechterhand terug en stak de andere arm naar voren om Thorn de hand te kunnen schudden.

‘Of ik berucht ben weet ik niet,’ zei Thorn, ‘maar ik ben beslist een ontwikkelde wereldreiziger.’

‘Zo ziet u er ook echt uit,’ antwoordde Crowley gladjes. Hal stelde de baas van de Jagers daarna voor aan Stig. Crowley bekeek de stuurman van top tot teen en bewonderde diens brede schouders en gespierde postuur. ‘Met jou kan ik beter geen ruzie maken, hè?’

Stig grijnsde. ‘Als het nodig is sta ik mijn mannetje, ja.’

Maar Crowley had zijn aandacht alweer verlegd, nu naar het mooie slanke meisje naast Stig. ‘En jij bent ongetwijfeld Lydia, de dodelijke pijlengooier. Onze prinses Cassandra wil maar wat graag kennis met je maken.’

Lydia bloosde. Ze had haar jonge jaren voor het grootste deel alleen doorgebracht, zwervend door het bos rond haar geboortestadje, en ze was niet zo’n ster in dit soort sociale ontmoetingen. Ze schudde Crowley de hand en mompelde een paar onverstaanbare woorden, die zo ongeveer klonken als ‘aangenaam kennis te maken’. Crowley begreep dat dit allemaal nieuw voor haar was en lachte haar bemoedigend toe.

‘Ik vraag me af wat jij tussen deze ruwe gasten zoekt,’ zei hij op vriendelijke toon, en Lydia beantwoordde zijn glimlach. Crowley was van nature een buitengewoon charmante man, en hij was er een meester in om mensen op hun gemak te stellen.

‘Ik probeer ze een beetje op het rechte pad te houden,’ zei ze. Hij legde even zijn andere hand op de hare, en liet haar toen los.

Crowley liet zich daarna door Hal aan de rest van de bemanning voorstellen. Hal was blij om te zien dat Ingvar zich bij de anderen had gevoegd. Hij leek zijn slechte humeur van zich af te hebben geschud. Crowley keek wel even verbaasd op bij het zien van de kolossale jongen, maar hij was zo verstandig verder niets over diens afmetingen te zeggen. Zijn verbazing nam nog verder toe toen ze Ulf en Wulf bereikten.

‘Dit zijn Ulf en Wulf,’ zei Hal.

Crowley keek een paar keer van de een naar de ander. ‘En wie is wie?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Ik ben Ulf,’ zei Wulf.

‘En ik ben Wulf,’ zei Ulf.

De commandant van de Jagers keek de twee vol wantrouwen aan. ‘Hoe komt het nou toch dat ik denk dat jullie niet helemaal eerlijk tegen me zijn?’

De tweelingbroers keken hem beteuterd aan. Hoe had hij hun grapje zo snel kunnen doorzien? Hal grijsde. Er waren er maar weinig die de tweeling zo mooi op hun nummer hadden weten te zetten. Misschien had Gilan zijn commandant wel gewaarschuwd dat de tweeling er nogal van hield anderen in de maling te nemen.

‘Ach, wat maakt het uit wie wie is,’ zei Hal opgeruimd. ‘Ze zijn allebei niet goed snik.’

Crowley knikte en gebaarde toen naar het oogverblindende kasteel, dat nog net boven de bomenrij op de voorgrond uit stak. ‘Laten we maar eens een plekje voor jullie in het kasteel gaan zoeken. We hebben paarden, voor het geval jullie daar graag op rijden.’

Het lukte hem net niet helemaal om de glimlach waarmee hij dat zei verborgen te houden. Hal wisselde snel even een blik met Thorn uit voordat hij antwoord gaf.

‘Ik denk dat we maar gaan lopen.’